

Moderna seniorer vill leva aktiva liv

60-talets tonåringar sökte mera kollektiva livsstilar. Som pensionärer vill de inte sitta ensamma hemma. Varför fortsätter man då bygga som om inga andra önskemål fanns?

Krönika i [SocialPolitik nr 3 2010](#) | Text: Ingrid Sillén | [Prenumerera](#)

[singlepic id=465 w=314 h=317 float=left]Hörde nyligen någon säga i radion: "Och kollektivhus finns ju inte längre." Jag hajade till och tänkte hur mycket mer vi måste gå ut och propagera för, denna förträffliga boendeform, för visst finns kollektivhus kvar. Och det blir fler och fler som vill bo så. I våras var jag på en internationell konferens om kollektivt boende där den danska juristen Margretet Kähler berättade att 15–20 procent av danskarna över 50 år vill bo i kollektivhus eller gemenskapsboenden. I en liknande svensk undersökning var siffran 10 procent för seniorer. Inte heller någon försumbar andel.

Och det börjar hända saker. Fler och fler pratar om att slå sig ihop med fler när de blir äldre. För att kunna äta mat ihop, kunna dela på tidning och tv, göra saker tillsammans, ha andra att prata med när man kanske inte orkar vara så aktiv själv längre.

Men vänta inte för länge tycker jag. Och välj inte bara folk i samma åldrar. Det kanske det inte är så kul när alla har blivit så där 80–90 år och är gamla och skröpliga. Nej där var jag nog fördomsfull. Det finns ju 90-åringar som är hur pigga som helst. Och 50-åringar som är trötta och inte ett dugg alerta. Min moster dog häromdagen, 101 år gammal, i full fart åtminstone till 100-årsdagen.

Själv bor jag i ett kollektivhus för alla åldrar, här finns alla sorter från småbarn till pensionärer. Det gillar jag trots att jag själv inte har några barn som bor hemma längre. Men att kunna gå ner till lagad middag, slippa planera vad jag ska ha på tallriken, slippa handla och ta hand om disken, bara sätta mig ner och prata med grannarna och njuta av den goda maten. Det gillar jag. Och var fjärde vecka har jag själv några arbetspass.

Jag känner mig privilegierad. Det är ju så ont om kollektivhus. Och jag tycker inte det är ett dugg konstigt att de som är omkring 50 börjar fundera på hur det ska bo när de blir äldre och skruttigare. Jag hurrar för alla sådana initiativ och tycker det är fantastiskt när folk går samman för att göra något bra av sin situation.

På den internationella konferensen talade också Göran Cars, professor i samhällsbyggande. Han spådde att det kommer en ny trend för kollektivhusbyggande.

– Det sociala livet utanför hemmen har blommat upp, folk träffas på kaféer, i parker och umgås som aldrig tidigare, sa han. Samtidigt blir antalet personer per hushåll allt mindre. Då är det svårt att förstå att man fortsätter att bygga på samma sätt som förut.

Cars var övertygad om att det finns en marknad och en efterfrågan när det gäller kollektivt boende. Men det gäller att hitta modeller som passar dagens samhälle.

Det krävs att folk börjar prata om hur de vill ha det, bjuder in andra att komma på möten, spåna idéer. Och driver på, inte bara för den egna lilla gruppen utan för en större rörelse. För dagens seniorer vill fortsätta att leva ett aktivt liv, även när de blir pensionärer. Det var den generationen som var med på 60-talet när allt spännande hände i samhället, de drog ut på gatorna och demonstrerade, kvinnorna fann sig inte i de gamla rollerna, man hittade nya livsstilar, reste och utbildade sig.

Det var på den tiden jag själv bodde kollektivt, vi delade hus

eller lägenhet, och var som en stor familj med både kärlek och stora bråk. Så vill jag inte bo igen, men jag kan sakna den där gemenskapen, att sätta sig ner vid kvällsteet och diskutera politik eller en bok man har läst eller se på tv tillsammans. Eller sjunga. Det gjorde vi mycket på 70-talet. Och jag kan tänka mig att man gör mer sådana gemensamma saker i ett kollektivhus där barnen inte bor hemma längre och där man kan börja ägna sig åt sig själv igen.

Så nu är det dags, inte bara för dem som drömmer om en vardagsgemenskap med andra att ta tag i saken och uppvakta politiker och bostadsbyggare. Också beslutsfattare på alla nivåer måste inse att det faktiskt är lönsamt att folk trivs där de bor och tar ansvar för sin närmiljö och människorna omkring dem. Konstigt att ordet kollektivhus eller gemenskapsboende inte alls har nämnts i valrörelsen.

ingrid@migra.nu

Läs vidare

www.kollektivhus.nu

www.boframtiden.se

Ingrid Sillén är frilansskribent och grafisk formgivare i Stockholm.